

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 46.

Trettende Session.

25de Mode.

Onsdagen den 27de November Kl. 4.

(Forsfat.)

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet (forf.). Jeg tror ikke, at den Opfattelse, som Udvalget her har gjort gjældende, og som har foranlediget det til at stille Endringsforslaget til § 10 i Lovforslaget, er rigtig. Naturligvis kan man henvæne den Forbindelse, hvori Kirketienden staaer til Kirken, en Byrde — det er ganske rigtig — og man kan ved at iurgere dette Begreb af Byrde, der hviler paa Tienden, faae omtrent det Samme ud, som virkelig ligger i Forholdet, men den Maade at tage Sagen paa giver dog en falsk Forestilling om det bestaaende Forhold mellem Kirketienden og det Offentlige. Kirketienden er tillagt Kirken og der kan ikke raades over Noget af Kirketienden uden Ministeriets Samtykke; der kan ikke tages Noget bort fra den, uden at Ministeriet dertil giver sit Samtykke. Det kan derfor heller ikke tillades en Kirkeier ved sin Forsømmelse at lade forkomme Noget af den Indtægt, som Kirken har Krav paa. Det er i den Grad Tilfældet i Forretningsslivet, at Eieren af Kirketienden og af lignende Kirkegods ikke betragtes som en privat Eier, at naar f. Ex. en Kirke, der er i privat Eie, eier en Bondegaard, og Eieren vil sælge denne Bondegaard, saa er han for det Første ikke berettiget til at sælge den, medmindre Ministeriet finder, at den Kjøbesum, der betales for Gaarden, er en passende Kjøbesum. Men dernæst har han paa ingen Maade fri Raadighed

over den Kjøbesum, der erlægges; tværtimod, den maa han indbetale blandt Stiftets offentlige Medler, og den staaer under den offentlige Bestyrelse. Naar et saadant Forhold bestaaer, og det er det virkelige i Forretningsslivet bestaaende Forhold med Hensyn til Kirketienden, saa er det urigtigt af Udvalget at bemærke, at det er et reent privatretligt Forhold, hvormed det Offentlige Intet har at gjøre. Netop paa Grund af den Byrde, der hviler paa Kirketienden, at den først og fremmest skal tjene til at fyldestgjøre Kirkens Tary og opfylde alle de Forbringer, som Lovgivningen til enhver Tid maatte finde det rigtigt at stille med Hensyn til Kirkens Vedligeholdelse, er det af Interesse, at ikke nogen Deel af, hvad der saaledes tilhører Kirken, forkommes ved en Eigeghlybighed fra Kirkeeierens Side. Jeg skulde derfor finde, at det er aldeles rigtigt, naar man anvender den samme Omhu paa Bevarelsen af Kirketienden, som efter Lovforslaget er tiltænkt Præstetiendens Bevarelse.

Ordføreren: Jeg er naturligvis ikke meget uenig i Ministerens Anskuelse om Kirketienden, men det forekommer mig dog, at det er fuldkommen berettiget, hvad Udvalget har udtalt, at den i sit Væsen er at ansee som en privatretlig Formuesgjenstand, paa hvilken der hviler særlige Byrder ligesoverfor det Offentlige. Det er forøvrigt ingenlunde nogen ny, af Udvalget fremsat Theori, det er en gammel Anskuelse og Opfattelse af Kirketiendeforholdet, der gaar igjennem de ældste saavel som de nyeste Afhandlinger og Værker om denne Materie. Det sidste Værk, hvori jeg har seet Sagen om-